

tens Belsfærd berøver paa, at denne Sag snart bliver bragt til Ende, og bragt til Ende paa en fredelig Maade. Han havde derfor fremsat et Ændringsforslag til Regjeringens § 5, der var af den Belsfærd, at der, naar det var blevet vedtaget, ikke vilde have været Noget iveien for, at Sagen kunde nyde sin Fremgang; men han gjorde i det sidste Dieblit den Fordring, at Regjeringen skulde erklære, at den opgav sin egen § 5. Dette fandt Regjeringen eller rettere de Medlemmer af den, der vare tilstede i Folkethinget, sig ikke besøiede til at erklære, fordi de maatte foretrække det af Regjeringen selv fremsatte Forslag, der blandt Andet havde det Fortrin, at Sagen derved blev noget hurtigere fremmet, end den vilde det efter det Forslag, der var gjort fra den ærede Ordførers Side, hvilket maatte medføre en, om just ikke meget lang, Forhøling af denne Sag, efterat Forslaget forøvrigt var blevet vedtaget paa tre Rigsdage. Dette foranledigede, at Ordføreren erklærede, at han vilde tage sit Forslag tilbage; af den Spænding, der da fandt Sted, var det let forklarligt, at Regjeringens § 5 ikke gik igjennem, og som Følge deraf var intet Andet tilbage end det, der blev valgt. Men det staaer nu i Landsstingets Magt at vælge mellem Regjeringens § 5 og det Ændringsforslag, der er stillet af Folkethingets Ordfører, og hvorom det var temmelig klart for Alle, der vare indviede i Forholdene, at det vilde have vundet Majoritet, og uden tvivl en stor Majoritet for sig, hvis det var blevet sat under Afstemning. Forudsat at dette skulde skee, er der endnu en Udvei aaben til paa nærværende Rigsdag at gøre det første Skridt til at faae denne store Sag fremmet. Jeg vil hermed ikke have sagt, at Regjeringen er ligegyldig ved, om man vælger dette Ændringsforslag eller holder sig til dens § 5; men det vil beroe paa Landsstinget, hvilken af disse Veie det maatte foretrække. Som sagt, Regjeringens Forslag har det Fortrin, at Sagen fremmes noget hurtigere end ved Folkethingets Ordførers, hvilket i Betragtning af, at den indslaaede Veie alligevel er meget lang, dog ikke er af ringe Bigtighed. Imidlertid maatte Regjeringen hellere see, at man, ved

at antage det sidstnævnte Forslag, kunde komme saa vidt, at Sagen kunde siges at have tilbagelagt sit første Stadium paa denne og kunde videre fremmes paa de følgende Rigsdage. Hvad Regjeringens Forslag angaaer, vil jeg derhos bemærke, at jeg troer ikke, der kunde være nogen Fare ved, at man, uden at stille nogen anden Betingelse, overlod det til den tredje Rigsdag at sætte sit Stempel paa de vedtagne Bestemmelser, for at de Hindringer, der stille sig iveien for Fællesforfatningen, derved kunde blive bortryddede; thi for det Første er det rimeligt, at man til den Tid vil see klarere i Forholdene end nu — og den tredje Rigsdag kan formodes at have den samme samvittighedsfulde Omhu for Landets Belsfærd, som den nærværende eller den anden Rigsdag —; og for det Andet maa det bemærkes, at Sagen har foranpret sin Stikkelse meget fra den Tid, Regjeringen først forelagde sit Udkast. Da Regjeringen forelagde sit Lovforslag, søgte den ikke blot at faae de Afændringer gjort i den danske Grundlov, der vare aldeles fornødne for at faae Fællesforfatningen indført; men den søgte ogsaa at benytte Leiligheden til at gøre nogle Ændringer, som den antog vare i hele Statens Interesse og at ville være overensstemmende med en temmelig almindelig Mening, i den danske Grundlov, betragtet som Grundlov for Kongeriget's særegne Anliggender. Man afskille imidlertid bestemt i den Motivering, hvormed Lovforslaget blev forelagt, de Forændringer, der vare nødvendige, og dem, der ikke vare aldeles nødvendige, men som man ansaae for nyttige. De gik ud paa deels at faae adskillige Bestemmelser i Grundloven, som man fandt mindre velbegrundede, og som man heller ikke troede længere havde den almindelige Stemning for sig, forandrede, deels at bane Veie til Forændring af de i Grundloven indførte Bestemmelser, der dog ikke i deres hele Udstrækning kunde anses for at være tjenlige, paa en kortere Maade end den, der er anvist i Grundlovens § 100. Men ved Sagens anden Behandling i Folkethinget viste det sig, at Rigsdagen vel var aldeles villig til at gaae ind paa de Betingelser, som Regjeringen havde opstillet som aldeles nødvendige Forudsætninger